

— изрече съ съдържана въздишка Витанъ, стана, на-
ложи калпака си, заплати своитѣ поржчки и по
обичая се раздѣли вече безъ пожелание за утрешно
свиждане.

Така нагло неизвестна му се стори сѣдбата.

На третия день тѣ се намѣриха въ кръчмата.
И пиха повече отъ всѣки другъ пжтъ — пиха до
порѣза. Спиртнитѣ капки се плѣзгаха непрестанно
изъ гърлото, сипваха се по отворенитѣ сѣдове, ти-
чаха изъ мрачнитѣ коридори на кръвта, като малки
демони съ факели въ рѣце, и я подпалваха.

Следъ малко горѣше кръвта — и въ крайни-
нитѣ, и по върховетѣ — по цѣлото тѣло.

Въ такова нетрезвено състояние ковачътъ си
позволи една смѣла закачка съ кръвената кръчмарка.
Той я пощипна по увисналитѣ гърди. Кръчмарката,
която бѣше останала вдовица още презъ войната
на Балканитѣ и служеше само за утешение на ста-
ритѣ ергени, не мразѣше ковача, и затова издигна
голата си месеста рѣка заплашително шеговито,
което, разбира се, предизвика смѣхъ по околнитѣ
маси.

Ковачътъ продължаваше да се шегува.

— Витане, пий... или въ вратътъ ти...

— Нѣма... не остана нищо...

— Хей, четвъртче тука, не, две, — и той раз-
мърда двата си прѣста високо въ въздуха.

— Не поржчай, не искамъ.